

Sygn. akt V KK 272/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 listopada 2015 r.,

sprawy **L. S.**

skazanego z art. 42 ust. 1 i 3 w zb. z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 2 kwietnia 2015 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w S.

z dnia 22 grudnia 2014 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 22 grudnia 2014 r., oskarżony L. S. uznany został za winnego popełnienia przestępstwa wyczerpującego znamiona art. 42 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2003 r. poz. 198 tekst jedn.) w zb. z art. 43 ust. 1 i 3 tej ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i art. 4 § 1 k.k. i za to przestępstwo na podstawie art. 42 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu

narkomanii w zb. z art. 11 § 3 k.k. i art. 65 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazany na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny po 100 złotych każda;

Przedstawiony wyrok zwiera jeszcze rozstrzygnięcia dotyczące nawiązki, kosztów procesu, opłaty oraz stosownego zaliczenia na podstawie art. 63 § 1 k.k.

Od wyroku Sądu Okręgowego w S., apelację wywiodła obrońca oskarżonego. Zaskarżyła wyrok w całości, zarzucając orzeczeniu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych;
2. obrazę art. 4 k.p.k. i art. 5 § 1 k.p.k.
3. naruszenie art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k.

Autorka apelacji wniosła o uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie wyroku do ponownego rozpoznania.

Na skutek rozpoznania apelacji, Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2015 r.:

I. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego L. S. w pkt. 1 wyeliminował wyrażenie „czyniąc sobie z popełnienia wyżej opisanego przestępstwa stałe źródło dochodu”, a z kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu i z podstawy skazania wyeliminował art. 65 k.k. w brzmieniu pierwotnym tego artykułu, wprowadzonym ustawą z dnia 6 czerwca 1997 r. kodeks karny (dz. U. nr 88, poz. 553 z 1997 roku);

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy;

III. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierzył mu 4.400 (cztery tysiące czterysta) złotych opłaty za drugą instancję.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego kasację wywiodła obrońca skazanego, zaskarżając orzeczenie w części utrzymującej zaskarżony wyrok w mocy i w części zasądzającej od oskarżonego wydatki za postępowanie odwoławcze na rzecz Skarbu Państwa i opłaty za drugą instancję.

Autorka kasacji orzeczeniu zarzuciła:

- „rażące naruszenie przez Sąd Apelacyjny w postępowaniu odwoławczym prawa procesowego, a to obrazę art. 433 § 2 k.p.k. wskutek pozornej i niepełnej kontroli odwoławczej podniesionych w apelacji zarzutów i nieuchylenia wyroku

Sądu Okręgowego, mimo iż był dotknięty rażącym naruszeniem przepisów art. 4, art. 5 § 2 k.p.k., art.7 k.p.k., mogącym mieć wpływ na treść wyroku, w szczególności polegające na nierozważeniu zarzutu apelacji dotyczącego przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na uznaniu, że oskarżony w okresie od 1996 roku do 2000 roku w Polsce, na terenie województwa zachodniopomorskiego oraz w Holandii, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, **zlecał i kierował**, jak również osobiście przewoził znaczne ilości substancji psychotropowych i środków odurzających z Holandii do Polski, wprowadzał je do obrotu oraz uczestniczył w obrocie ww. środkami czyniąc sobie z popełnienia wyżej opisanego przestępstwa stałe źródło dochodu, w sytuacji, gdy materiał dowodowy w szczególności w postaci zeznań T. K., M. G. i P. C. poddany prawidłowej analizie i ocenie nie dał podstaw do takiego uznania, co sąd odwoławczy dostrzegł jedynie częściowo eliminując kwalifikację z art. 65 k.k. w pierwotnym brzmieniu i z opisu czynu wyrażenie „czyniąc sobie z popełnienia wyżej opisanego przestępstwa stałe źródło dochodu”;

- obrazę przepisu art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 Nr 49, poz. 223), polegające na bezpodstawnym jego zastosowaniu i wymierzeniu wobec oskarżonego L. S. opłaty za postępowanie odwoławcze, mimo uznania wniesionej apelacji jako częściowo zasadnej i dokonania zmiany wyroku na korzyść oskarżonego.”

Powołując się na tak sformułowany zarzut obrońca wniosła o:

- uchylene w całości wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 2 kwietnia 2015 roku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania,

- ewentualnie uniewinnienie L. S. od popełnienia przypisanego mu czynu.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o oddalenie kasacji, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Na wstępie należy podkreślić, iż w istocie zarzuty w stosunku do orzeczenia Sądu Apelacyjnego podnoszone w kasacji są powtórzeniem zarzutów zawartych w

apelacji obrońcy skazanego L. S. wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w S. Powielenie w kasacji argumentacji przedstawionej wcześniej w zwykłym środку odwoławczym jakim jest apelacja może być skuteczne jedynie w sytuacji, gdy Sąd Odwoławczy nie rozpoznał należycie wszystkich zarzutów i nie odniósł się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia zgodnie z dyspozycją art. 457 § 3 k.p.k. Wskazać bowiem należy, iż kasacja przysługuje jako środek zaskarżenia wyroków sądów odwoławczych. Nie jest tym samym funkcją kontroli kasacyjnej ponowne, "dublujące" kontrolę apelacyjną, rozpoznanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu pierwszej instancji (por. postanowienie SN z dn. 21.04.2010 r., IV KK 89/10, OSNwSK 2010/1/848).

Analiza uzasadnienia kasacji prowadzi do stwierdzenia, że podnosząc zarzut obrazy art. 433 § 2 k.p.k. skarżący w rzeczywistości zmierza do podważenia ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia Sądu pierwszej i drugiej instancji. Tymczasem zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. podstawą wniesienia kasacji może być tylko rażące naruszenie prawa, nie jest zaś dopuszczalne badanie w trybie kasacji zasadności oceny dowodów oraz dokonanych ustaleń faktycznych.

Jeżeli chodzi o odniesienie się przez Sąd odwoławczy do wskazanych przez skarżącego zarzutów to wskazać należy, iż Sąd Apelacyjny wywiązał się z obowiązku nałożonego dyspozycją art. 457 § 3 k.p.k. w sposób prawidłowy. Sąd odwoławczy ocenił i przeanalizował bowiem wszystkie zarzuty powołane w apelacji obrońcy oskarżonego w tym zarzut błędu w ustaleniach faktycznych oraz obrazy art. 4 i 5 § 1 k.p.k. (s. 5 uzasadnienia). Zaprezentowane przez Sąd stanowisko należy ocenić jako trafne, poprawne pod względem logicznym i konsekwentne. Przepis art. 433 § 2 k.p.k. może zaś być naruszony jedynie wówczas, kiedy Sąd odwoławczy w ogóle nie ustosunkuje się do określonego zarzutu wskazanego w apelacji (por. wyrok SN z dnia 14 lutego 2013 r., II KK 127/12, Prok. i Pr.- wkł. 2013/5/19, LEX nr 1277698), co w niniejszej sprawie nie miało jednakże miejsca.

Zarzut dotyczący obciążenia skazanego L. S. opłatą za postępowanie odwoławcze jest niedopuszczalny, albowiem dotyczy on kosztów procesu, do których należą między innymi opłaty (por. art. 616 § 1 pkt w zw. z § 2 pkt 1 k.p.k.), a te chociaż zawarte w wyroku, to rozstrzygane są postanowieniem (art. 626 § 3 k.p.k.) i nie podlegają zaskarżeniu przez strony w trybie art. 519 k.p.k. (por.

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2014 r. V KK 379/13, LEX nr 1441480).

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę orzeczono jak w postanowieniu.

kc